Sfântul Ioan din Kronstadt despre Sfinţii plăcuţi lui Dumnezeu

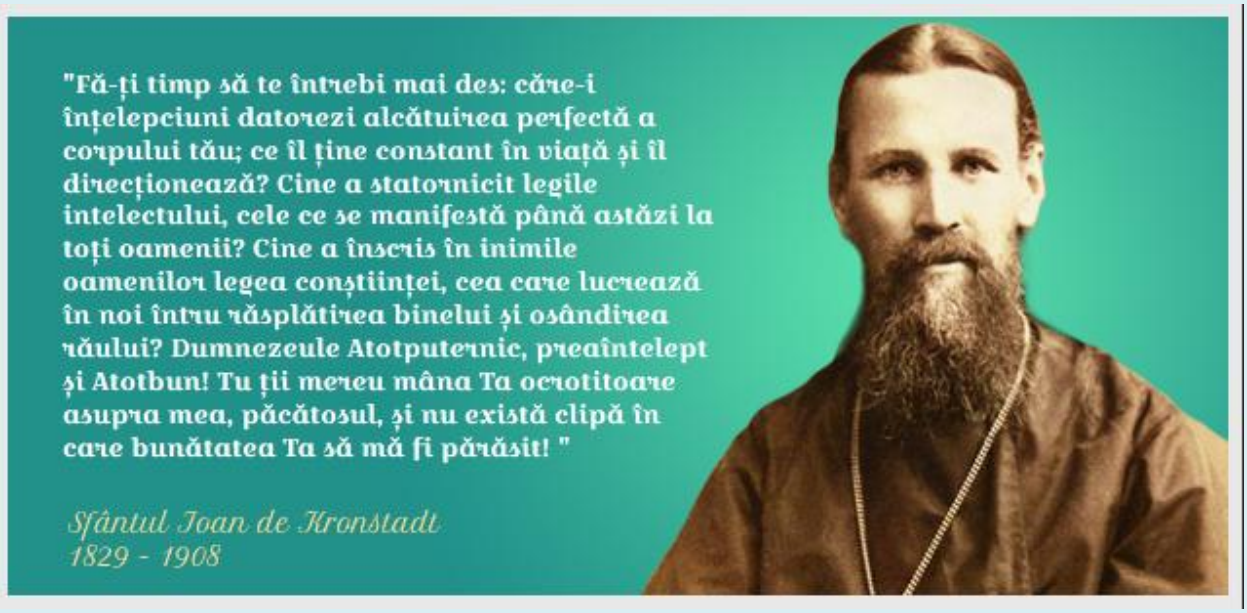

Sfântul Ioan din Kronstadt: Liturghia - Cerul pe pământ:

https://www.academia.edu/43864054/Sf%C3%A2ntul_Ioan_din_Kronstadt_Liturghia_Cerul_pe_p%C4%83m%C3%A2nt

https://archive.org/details/liturghia-cerul

https://www2.slideshare.net/steaemy1/liturghia-cerul

https://drive.google.com/file/d/1mDdVRPJ58oHfWMhAy7TfiuFhmk2UK4SB/view

***

Pe cât de departe stă cerul de pământ, pe atât de mult ne întrec pe noi, păcătoşii, sfinţii plăcuţi lui Dumnezeu; ei sunt fiinţe cereşti - noi suntem pământeşti; ei sunt sfinţi - noi suntem plini de mulţimea păcatelor; ei L-au iubit pe Dumnezeu, din toată inima, cu toată puterea lor, urându-se pe sine şi lumea - noi ne iubim cu o împătimire extremă pe noi înşine şi lumea; iubim toate lucrurile ei pierzătoare de suflet şi potrivnice lui Dumnezeu; ei au agonisit o minte cerească, o inimă cerească, o voinţă cerească, prinzând dragoste de voia lui Dumnezeu şi înfrângându-şi propria lor voinţă, trupească, stricată, pierzătoare - noi ne-am făcut pământeşti şi am întinat mintea şi inima şi voinţa noastră, toate pornirile şi înclinaţiile noastre sufleteşti. De aceea, fiecare creştin să stea cu evlavie în faţa Sfinţilor, să-i cinstească cu cinstea ce li se cuvine şi cu care i-a proslăvit după vrednicie Însuşi Dumnezeu şi să caute să le urmeze viaţa, credinţa lor; ca

aducându-şi aminte de înflăcărata lor iubire de Dumnezeu şi de apoapele, inima lui să se umple de iubire înflăcărată şi de speranţă vie, să năzuiască mereu acolo unde este Iubirea cea veşnică, care iubeşte toate, unde este Adevărul cel veşnic şi Sfinţenia, acolo unde este viaţă şi doxologie veşnică şi veşnica bucurie a sfinţilor. (*Partea I - Pag. 7)*

***

Minunat este Dumnezeu întru Sfinţii Lui ! Odată cu sfârşitul fiecărui an a venit din nou pomenirea iernatică a marelui sfânt al lui Dumnezeu şi stâlp al Bisericii Ortodoxe, ierarhul Nicolae al Mirei Lichiei, făcătorul de minuni; ea se prelungeşte, an de an de mai bine de un mileniu şi jumătate: într-atât de slăvită, de neveştejită, vie şi roditoare este amintirea sfinţilor lui Dumnezeu! Monumente vii ale acestui sfânt al lui Dumnezeu se înalţă în toată lumea în nenumărate inimi ale oamenilor din toate veacurile, fiindcă minunile lui binefăcătoare faţă de oamenii care-l cheamă cu credinţa sunt nenumărate pe pământ şi pe mare. Prin slăvita sa pomenire sfântul dă mărturie cu mare glas şi în auzul tuturor despre credinţa noastră plăcută lui Dumnezeu şi mântuitoarea noastră; despre viaţa nemuritoare ce va fi şi despre dreapta răsplătire de care vor avea parte toţi oamenii, despre paza neclintită cu care Dumnezeun înconjoară Sfânta Biserică faţă de care sfântul lui Dumnezeu s-a arătat râvnitor în timpul vieţii; despre marea sa îndrăzneală în faţa lui Dumnezeu şi despre puterea sa de a mijloci pentru noi. Amintirea sfinţilor lui Dumnezeu trăieşte veşnic în Sfânta Biserică a lui Hristos, nu însă aşa ca amintirea oamenilor ce s-au proslăvit prin ceva anume în lumea aceasta, fiindcă *lumea trece şi poftele ei, şi cine face voia lui Dumnezeu rămâne în veac* [1 În 2, 17]. Lumea imită Biserică în privinţa imortalizării amintirii bărbaţilor slăviţi şi în acelaşi timp, vrea să umbrească luminoasa amintire a sfinţilor, nerecunoscându-le vrednicia şi veridicitatea celor ce se povestesc despre ei, spunând că aceste povestiri sunt poveşti şi basme; dar adevărul Bisericii triumfă şi amintirea sfinţilor lui Dumnezeu se reînnoieşte în fiecare an, cu noi minuni binefăcătoare săvârşite de ei şi de sfintele lor moaşte şi icoane, iar monumentele neînsufleţite ale oamenilor lumii acesteia se deteriorează şi se dărâmă cu timpul şi cad în uitare.

Oamenii mărginiţi ai veacului acestuia, mânaţi de necredinţă, trufie şi viclenie, ne învinuiesc pentru cinstirea sfinţilor şi icoanelor lor, acuzându-ne pe nedrept de idolatrie şi cum că le împodobim peste măsură; ei înşişi însă se străduiesc din răsputeri ca să înalţe oamenilor din lume care s-au remarcat cu ceva monumenete costisitoare, care nu spun nimic oamenilor neinstruiţi şi foarte puţin celor instruiţi, fiindcă oamenii culţi ştiu şi fără ajutorul monumentelor prin ce anume s-au evidenţiat oamenii renumiţi. Şi astfel, slăvita şi binefăcătoarea amintire a sfinţilor este veşnică şi neveştejită după cuvântul împăratului şi psalmistului David: *Dreptul*

fi-va veşnic întru pomenire şi nu se va teme de zvonul cel rău. Este deosebit de folositor şi de instructiv să fie săvârşită minunata pomenire a sfinţilor, din an în an, în cântări şi în citiri, în sfinţite şi de biruinţă slujbe, fiindcă în acest chip învie şi se înnoiesc în sufletele noastre chipul lor sfânt, faptele şi minunile lor, credinţa lor nezdruncinată, viaţa lor de după moarte, mijlocirea şi intervenţiile lor pentru noi în faţa lui Dumnezeu.

Dacă cei ce se numesc creştini ar citi sau ar da ascultare în simplitatea inimii, povestirilor despre viaţă şi minunile sfinţilor şi ar vrea să le urmeze exemplul, după puteri, în viaţa lor, o! Cât de tare ar fi atunci credinţa creştinilor; cum s-ar mai schimba moravurile spre bine: fiindcă sfinţii au fost oameni pătimaşi ca şi noi, dar cât de minunat s-au schimbat prin credinţă şi prin sârguinţa lor către Dumnezeu, prin râvna către faptele bune, prin înfrânare, răbdare, post şi rugăciune şi prin faptele milosteniei. Ei s-au asemănat îngerilor şi lui Dumnezeu Însuşi, şi de aceea Dumnezeu i-a cinstit cu slava veşnică, slavă a minunilor şi semnelor, a vieţii fără de moarte.

Sfinţii ajută şi după moarte creştinilor care trăiesc cu cucernicie pe pământ, atât unor persoane individuale, cât şi oraşelor şi împărăţiilor şi se arată în chip văzut oamenilor cucernici cu puternicul lor ajutor.

De câte ori Sfântul ierarh Nicolae făcătorul de minuni nu s-a arătat pe pământ şi pe mare, în toate ţările unde a fost chemat cu credinţă! Pe câţi oameni nu i-a izbăvit de la moarte! De câte ori nu s-au arătat cu ajutor ceresc Sfântul mare mucenic Gheorghe, purtătorul de biruinţă sau Sfântul Serghie din Radonej şi mulţime de alţi sfinţi! Sfinţii ne ajută în nevoi ca şi cum n-ar fi murit ca şi cum trăiesc împreu-nă cu noi.

Minunatele arătări ale sfinţilor din lumea de dincolo de mormânt ne fac dovada vieţii viitoare fără de sfârşit şi a necontenitei purtări de grijă a lui Dumnezeu faţă de Sfânta Biserica Sa care luptă pe pământ şi ne slujesc drept puternic îndemn către toată fapta cea bună şi pregătire pentru viaţa viitoare. Întocmai cum în nişte pepiniere de pe pământ se sădesc puieţi de arbori şi flori pentru a fi răsădiţi apoi într-o grădină cerească, aşa şi creştinii sunt ca nişte răsaduri tinere sădite în Biserică ca într-o Grădină cerească care, atunci când vor ajunge la maturitate, vor putea fi răsădite în Grădina cerească veşnică, pentru a creşte în desăvârşire şi a aduce roadele vieţii veşnice şi ale fericirii veşnice.

Biserica este edificiul minunat, prea înţelept, indestructibil al Arhitectului ceresc, Iisus Hristos, Înţelepciunea ipostatică a Tatălui, Cel ce în chip înţelept şi atot-

puternic a alcătuit lumea şi întreaga ierahie cerească şi pământeană. Luaţi aminte la alcătuirea dumnezeieştilor slujbe ale Bisericii; ce relaţii indestructibile stabileşte Biserica între toate acestea! În toate rugăciunile, credincioşii se adresează întâi de toate atotputernicului cap al Bisericii, Iisus Hristos, pe care ea [Biserica] Îl roagă să-i miluiască fiii prin rugăciunile Preasfintei Născătoare de Dumnezeu; se adresează apoi cinstitelor puteri cereşti celor fără de trup, Înainte-mergătorului, slăviţilor apostoli, ierarhilor, mucenicilor, cuvioşilor şi tuturor sfinţilor.

Ce puternice legături au membrii [mădularele] Bisericii cu Capul acesteia şi ce membri are Biserica! Oare se va clătina Înainte-mergătorul în rugăciunea sa către Dumnezeu ca o trestie bătută de vânt? Dar apostolii şi nebiruiţii mucenici, pe care nu i-au plecat toate puterile iadului! Dar sfinţii ierarhi şi cuvioşi, stâlpii de neclintit ai credinţei şi cucerniciei, care au ţinut credinţa lui Hristos îndurând prigoana de la eretici şi care au păstrat-o întreagă şi nevătămată!

Citiţi rugăciunile de pocăinţă, stihirile şi canoanele rânduite la slujbele vecerniei, pavecerniţei, utreniei de fiecare zi sau cele din postul mare şi luaţi aminte cum alcătuitorii acestor dumnezeieşti slujbe suspină pentru mulţimea păcatelor lor şi ale întregii omeniri şi aceste suspine pornesc din inima omului şi firea omenirii căzute, citiţi şi veţi învăţa necontenită osandire de sine şi pocăinţă sinceră cu lacrimi înaintea lui Dumnezeu, încercate în inimă şi înăuntrul nostru. Mulţi sfinţi au fost atât de porniţi împotriva trupului lor încercat de mulţimea patimilor, încât au lăsat cuvânt ca, după moarte, el să fie aruncat într-o baltă; iar Sfântul Ignatiei Teoforul dorea cu tărie ca trupul să-i fie sfâşiat şi mâncat de lei, pentru a se preface astfel într-o pâine curată lui Dumnezeu. *(Pag 61-64)*

***

Pentru a ne aduce aminte mereu că suntem creştini ortodocşi că alcătuim Biserica pământească şi suntem un trup cu Biserica cerească sau cu sfinţii bineplăcuţi lui Dumnezeu - le zugrăvim chipurile şi ne închinăm acestora, cinstindu-le prin cădire cu tămâie şi aprinzând înaintea lor lumânări şi candele; prin aceasta închipuim aceea că ei sunt o bună mireasmă, plăcută lui Dumnezeu pentru sfinţenia şi dreptatea vieţii lor şi că ei au devenit pentru noi lumină duhovnicească, că ei au intrat în lumina cea neînserată din cer, că văd prea luminata Faţă a Domnului şi că mijlocesc pentru mântuirea noastră veşnică. Nu-i facem dumnezei, ci le dăm cinstea ce li se cuvine ca unor apropiaţi şi prieteni ai lui Dumnezeu, îi cinstim potrivit dorinţei lui Dumnezeu exprimată în cuvântul Său, îi chemăm în rugăciunile noastre; dar Numele lui Dumnezeu, care este mai presus de orice alt nume, îl chemăm ca pe un Creator, Atotţiitor şi Dumnezeu, prin Care trăim, ne mişcăm şi

ne mântuim, ne luminăm şi căpătăm tărie, în care avem pace, libertate, îndrăzneală, putere, îndumnezeire şi mântuire.

Fericit cel ce are sămânţa sa în Sion şi neamuri în Ierusalim [Îs 31, 9], adică acei sfinţi pe care îi cinsteşte cu osârdie şi a căror viaţă o imită. Sfânta Biserică îi cinsteşte în fiecare zi ca pe nişte stâlpi şi temelii ale credinţei, învăţându-i şi pe credincioşi aceasta (să-i cinstească). *(Pag 68)*

***

Noi, creştinii ortodocşi suntem Casa lui Dumnezeu, Biserica lui Dumnezeu cel viu: de aceea trebuie să ştim cum *să petrecem în casa lui Dumnezeu care este Biserica Dumnezeului Celui Viu* [1 Tim 3, 15]. Cu Dumnezeu, cu Maica Domnului, cu îngerii, cu toţi sfinţii, stăm de vorbă în biserică, în timpul dumnezeieştilor slujbe, ca şi când ar fi de faţă lângă noi, ca nişte apropiaţi ai noştri, care ne văd şi ne ascultă, care ne vin în ajutor, iar noi îi proslăvim şi le mulţumim.

***

Sfinţii în ceruri se roagă Domnului pentru noi, altfel decât ne rugăm noi pe pământ pentru noi înşine şi pentru oameni; ei se roagă neîncetat, ziua şi noaptea, se roagă întotdeauna prin Duhul Sfânt, fierbinte, cu inimă iubitoare, cu concentrare, cu tărie, cu nădejde tare, cu îndrăzneală; noi însă ne rugăm nu arareori împrăştiat şi rece, fără iubire, fără inimă, anemic şi leneş, laş şi fricos. O, dacă am auzi sau am vedea cum se roagă pentru noi şi pentru lume Preasfânta Fecioară de Dumnezeu Născătoarea, arhanghelii şi îngerii şi toate oştirile cereşti, rugăciunile apostolilor şi prorocilor, care ne iubesc cu iubirea lui Hristos, rugăciunile ierarhilor, mucenicilor, cuvioşilor şi drepţilor şi ale tuturor sfinţilor - ne-am înfricoşa şi ne-am ruşina de lenea şi negrija noastră la rugăciune; nu numai ziua, ci şi în puterea nopţii ne-am ridica la ruga şi lauda bunătăţii, îndelung-răbdării, măreţiei, înţelepciunii, atot-puterniciei lui Dumnezeu care a creat şi le ţine pe toate! O, sfinţi ai lui Dumnezeu! Treziţi-ne pe noi, leneşii şi nerâvnitorii, robiţi deşertăciunii şi mulţimii patimilor, la rugăciune, la neîncetata rugăciune, fiindcă cu toţii suntem în necazuri neîncetate de la duhurile cele rele şi atotviclene; şi rugaţi-vă pentru noi, căci vouă vi s-a dat harul de a vă ruga pentru noi! Amin. (Pag. 206)

(Extras din cartea: Sfântul Ioan din Kronstadt: Liturghia - Cerul pe pământ)